

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D., a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D., ve věci

žalobkyně: **BAZARENT s. r. o. „v likvidaci“**
sídlem V Zátíší 810/1, 709 00 Ostrava - Mariánské Hory
zastoupená advokátem JUDr. Alfrédem Šrámkem
sídlem Českobratrská 2, 702 00 Ostrava

proti

žalovanému: **Generální ředitelství cel**
sídlem Budějovická 7, 140 96 Praha 4

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. 37607-2/2016-900000-304.5, č. j. 37899-2/2016-900000-304.5, 38175-2/2016-900000-304.5 a 38391-2/2016-900000-304.5, všechna ze dne 10. 11. 2016, ve věci pokuty za opožděné tvrzení spotřební daně z minerálních olejů,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou ze dne 10. 1. 2017 domáhala přezkoumání rozhodnutí žalovaného č. j. 37607-2/2016-900000-304.5, č. j. 37899 2/2016-900000-304.5, 38175-2/2016-900000-304.5 a 38391-2/2016-900000-304.5, všechna ze dne 10. 11. 2016, jimiž byly změněny platební výměry Celního úřadu pro Moravskoslezský kraj ze dne 9. 5. 2016. Žalobkyni byla vyměřena pokuta za opožděné tvrzení spotřební daně z minerálních olejů za zdaňovací období září, říjen, listopad a prosinec 2010. Uvedená pokuta byla stanovena v návaznosti na vyměřovací řízení, v nichž bylo zjištěno, že v uvedených obdobích žalobkyně nabyla minerální olej celní nomenklatury KN 27101991, který následně skladovala, aniž prokázala, že tyto výrobky byly zdaněny či oprávněně nabyty za ceny bez daně. Proto byla žalobkyni za uvedená období pravomocně vyměřena spotřební daň.
2. Žalobkyně v žalobě namítala, že neměla povinnost podat daňové přiznání ke spotřební dani z minerálních olejů za období září-prosinec 2010, přičemž odkázal na obsah správní žaloby ze dne 13. 6. 2016 proti rozhodnutím o vyměření spotřební daně, o níž bylo vedeno řízení u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 22 Af 50/2016. Dále namítala, že žalovaný pochybil, jestliže nepřerušil řízení o vyměření pokuty do doby, než bude rozhodnuto ve zmíněné věci vedené soudem. Konečně žalobkyně uváděla, že platební výměry jsou nepřezkoumatelné pro absenci řádného odůvodnění (nejsou uvedeny skutečnosti k průběhu dokazování a úvahy při jejich hodnocení). Žalovaný se ve svých rozhodnutích řádně nevypořádal se všemi námitkami, které žalobkyně uplatnila, kdy tato ve svém odvolání odkázala i na obsah správní žaloby ze dne 13. 6. 2016
3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 26. 5. 2017 uvedl, že žalobní námitky korelují s námitkami odvolacími, a proto předně odkázal na obsah napadených rozhodnutí a správních spisů. Zdůraznil, že pokuta vzniká *ex lege*, a to v projednávaných případech omisivním jednáním žalobkyně, která nepodala daňové přiznání, ačkoli jí tuto povinnost zákon ukládá; lhůty pro podání daňových přiznání uplynuly za měsíc září dne 25. 10. 2010, za měsíc říjen dne 25. 11. 2010, za měsíc listopad dne 27. 12. 2010 a za měsíc prosinec dne 25. 1. 2011. Poukázal dále na to, že řízení o pokutě je sice v akcesorickém vztahu k řízení o vyměření daně, avšak jedná se o řízení se zcela odlišným předmětem, v němž nemohou být řešeny námitky do samotného předmětu daně a vzniku povinnosti daň zaplatit a přiznat. Tyto otázky byly řešeny v rozhodnutích o samotné spotřební dani, které nabyly právní moci dne 13. 4. 2016. Probíhající soudní řízení správní vedené pod sp. zn. 22 Af 50/2016 nezaložilo jakoukoli překážku pro projednání a rozhodnutí ve věcech deklaratorního

vyměření pokuty. Žalovaný odmítl, že by rozhodnutí celních orgánů byla nepřezkoumatelná, neboť se se všemi námitkami vypořádal, kdy ohledně námitek co do vzniku samotné daně postačí odkaz na vyměřovací řízení o této otázce. Navrhl zamítnutí žaloby.

4. Krajský soud usnesením č. j. 22 Af 6/2017-66 ze dne 4. 9. 2018 řízení přerušil do pravomocného skončení řízení vedeného u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 4 Afs 216/2018. Jednalo se o řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě č. j. 22 Af 50/2016-80 ze dne 22. 5. 2018, jímž bylo vyhověno žalobě žalobkyně proti platebním výměrům, jimiž byla žalobkyni vyměřena daň z minerálních olejů za zdaňovací období, jichž se týká i předepsané penále. Nejvyšší správní soud rozsudkem č. j. 4 Afs 216/2018-37 ze dne 20. 11. 2020 rozsudek krajského soudu zrušil. Krajský soud následně rozsudkem č. j. 22 Af 50/2016-108 ze dne 11. 3. 2021 žalobu zamítl.
5. Krajský soud poté, co rozhodl o pokračování v řízení, přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.
6. Ze spisového materiálu soud zjistil, že žalobkyně za předmětná zdaňovací období oznámila správci daně, že jí nevznikla povinnost k dani z minerálních olejů, přičemž doložila záznamní povinnost o přijatých a vydaných minerálních olejích KN 27101991 ve skladu v Dětrichově nad Bystricí. Po provedené daňové kontrole vydal správce daně rozhodnutí, jimiž byla žalobkyni vyměřena spotřební daň z minerálních olejů za zdaňovací období září až prosinec 2010. Uvedená rozhodnutí žalobkyně napadla jak odvoláními, tak i žalobou, jak výše uvedeno, avšak bezvýsledně. Následně Celní úřad pro Moravskoslezský kraj rozhodl platebními výměry ze dne 9. 5. 2016 o pokutě za opožděné tvrzení daně. K odvolání žalobkyně byly uvedené výměry změněny napadenými rozhodnutími žalovaného.
7. Podle § 250 odst. 1 písm. a) zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů, vzniká daňovému subjektu povinnost uhradit pokutu, nepodá-li daňové přiznání nebo dodatečné daňové přiznání, ačkoliv měl tuto povinnost, nebo učiní-li tak po stanovené lhůtě, a toto zpoždění je delší než 5 pracovních dnů, ve výši 0,05 % stanovené daně za každý následující den prodlení, nejvýše však 5 % stanovené daně.
8. Podle § 250 odst. 4 daňového řádu v případě, kdy daňový subjekt nepodá řádné daňové tvrzení nebo dodatečné daňové tvrzení, ačkoli měl tuto povinnost, a neučiní tak ani dodatečně po dobu, kdy možnost podat tato tvrzení trvá, použije se při výpočtu částky podle odstavce 1 nebo 2 stanovená horní hranice; výše pokuty za opožděné tvrzení daně v tomto případě činí vždy nejméně 500 Kč.
9. Podle § 250 odst. 5 daňového řádu maximální výše částky vypočtené podle odstavce 1 nebo 2 nesmí být vyšší než 300 000 Kč.
10. V projednávané věci byla napadená rozhodnutí vydána až po právní moci rozhodnutí o spotřební dani z minerálního oleje. Žalovaný vycházel z uvedených rozhodnutí a byl vázán jejich závěrem o povinnosti žalobkyně uvedenou daň přiznat a odvést. Omezil se tedy správně toliko na zjištění, kdy měla být daň za to které zdaňovací období uhrazena, a od

uvedeného dne vypočetl v souladu s citovanými ustanoveními § 250 daňového řádu pokutu.

11. Pokud se týče žalobních námitek, které kopírují námitky odvolací, soud se zcela ztotožňuje s jejich vypořádáním ze strany žalovaného a pro stručnost na ně odkazuje.
12. Pokud se týče povinnosti podat daňová přiznání ke spotřební dani z minerálních olejů a daň zaplatit za zdaňovací období září-prosinec 2010, bylo o nich rozhodnuto pravomocně v jiných řízeních a tato rozhodnutí byla pravomocná jak k okamžiku vydání napadených rozhodnutí, tak i nynějšího rozsudku. Nebylo možno je řešit v návazném řízení o pokutě za opožděné tvrzení daně. Nedůvodná je rovněž námitka nezákonnosti z důvodu nepřerušení řízení a nevyčkání rozhodnutí soudu, neboť daňový řád nestanoví takovouto procesní povinnost správního orgánu. Pokud se týče přezkoumatelnosti napadených rozhodnutí, připomíná soud předně, že správní řízení tvoří jeden celek, a proto je nutno posuzovat současně obsah rozhodnutí obou stupňů, a dále zdůrazňuje, že pokud správní orgány uvedly důvody, proč se nemohou věcně zabývat námitkami směřujícími do otázky, řešené závazně v jiném řízení, pak zcela jasně a vyčerpávajícím způsobem tyto námitky vyřídily. Rozhodný skutkový stav byl závazně stanoven v rozhodnutích o vyměření daně, bylo tedy plně postačitelé, jestliže z něj správní orgány s poukazem na tato předcházející rozhodnutí vycházely.
13. Krajský soud z výše uvedených důvodů žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, přičemž rozhodl v souladu s § 51 s. ř. s. bez nařízení jednání.
14. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť procesně úspěšnému žalovanému nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti žádné nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 18. března 2021

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu

podle § 54 odst. 2 s. ř. s. podepsal člen senátu JUDr. Daniel Spratek, Ph. D.